

เมื่อประมาณ 8 ปีที่แล้วเราได้รู้จักผู้ชายธรรมดา ๆ คนหนึ่ง และในการพบกันครั้งแรกบอกได้เลยว่าผู้ชายคนนี้แหละใช่เลยคนที่ฉันอยากจะทำแฟน

เปล่าเลยเขามักจะสอนฉันเสมอว่าชีวิตคนเราสั้นนัก วันพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไรก็ไม่รู้ แต่ในวันนี้เรารักกัน ทำไมเราต้องมองแต่สิ่งที่ไม่ดีของกันละสิ่งดีที่เคยเกิดขึ้นหายไปไหน สร้างเราหิวเคี้ยวแต่สิ่งที่เราชอบมาให้ทาน เราเหงาเค้าคุยโทรศัพท์กับเราตั้งแต่ค่ำยันดึก เราร้องไห้ เค้าหากระดาษมาซับน้ำตาให้ทุกครั้ง และ ฯลฯ และนั่นแหละคือเหตุผลของการที่

บทกลอนของเค้า ฉันมักท่องให้เค้าฟังด้วย เพื่อที่เค้าจะได้รับรู้ว่า ฉันอ่านมันแล้วจะอ่านบ่อยจนท่องจำได้เลยเห็นมัยละ เราสานสัมพันธ์ที่ดีกันมาตลอด การสร้างสัมพันธ์อันดีนี้ฉันรวมไปถึงการเข้ากันได้กับครอบครัวของเค้าด้วยนะ เพราะรักเค้าก็ต้องรักครอบครัวเค้าด้วยสิ อย่าลืมว่า เค้าไม่ใช่คนรักของคุณคนเดียวหรอก ตลอดระยะเวลาแห่งการเดินทาง

แต่เปล่าเลย จุดจบแห่งความรักของเรา คือการพลัดพรากจากลาอย่างไม่มีวันกลับของเค้า เค้าจากเราไปแล้วด้วยอุบัติเหตุเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง มันช่างเป็นสิ่งโหดร้ายที่สุดที่ฉันพบเจอใน

เรื่องราวที่ฉันได้บอกกล่าวนี้เพื่อที่จะบอกว่า สายน้ำไม่เคยไหลกลับ วันเวลาไม่สามารถย้อนมาได้ วันนี้คุณได้ทำสิ่งดีดี กับคนที่คุณรักแล้วหรือยัง คนเรามักนึกถึงคุณค่าของทุกสิ่งเมื่อ

" เหนื่อยไหมจะคนดีอุปสรรคมากมามีอย่าหวั่นไหว

หนทางข้างหน้ายังอีกไกล

พี่จะเป็นกำลังใจให้คนดีด้วย

รักที่มีให้ ด้วยใจที่ใฝ่ถึง

ด้วยรักของพี่ตราตรึง ด้วยใจพี่ ที่คิดถึงตลอดไป "

ผู้เขียนคนนี้อาจจะพบเรื่องราวที่น่าสงสารสำหรับคนบางคน แต่เธอก็เป็นคนที่มีจิตใจในอีกมุมมองหนึ่ง จะมีสักกี่คนที่พลัดพรากจากคนรักได้โดยไม่มี ความเสียใจ ถ้าวันนี้เรามอบสิ่งดีดีไป